

Megtartatás

Időpont: Szentháromság ünnepe utáni 1. vasárnap – 1954. június 20.

Alapige: Róm 10,12-17

„Mert nincs különbség zsidó meg görög között; mert ugyanaz az Úr mindenkinek, a ki kegyelemben gazdag mindenkéhez, a kik őt segítségül hívják. Mert minden, a ki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. Mimódon hívják azért segítségül azt, a kiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig abban, a ki felől nem hallottak? Mimódon hallanának pedig prédikáló nélkül? Mimódon prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek? A miképen meg van írva: Mily szépek a békeesség hirdetőinek lábai, a kik jókat hirdetnek! De nem mindenkinek engedelmességek az evangyéliomnak. Mert Ésaías azt mondja: Uram! Kicsoda hitt a mi beszédünknek? Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által.”

A megtartatásról szól a mai szentlecke. Ez a szó: megtartatás, semmit sem jelent azoknak a számára, akik biztonságban vannak, de élet-halál kérdés azok számára, akik veszedelemben vannak. Aki a hegyek között elvesztette egyensúlyát egy sziklán, s elkezdett zuhanni a mélybe, de közben el tudott kapni egy kiálló fagyökeret, az tudja, mit jelent ez a gondolat: vajon megtart-e a gyökér, vagy kiszakad a súlyom alatt, vajon kitart-e a hangom, mellyel kiabálok segítségért, vagy egészen berekedek, mielőtt bárki is meghallhatná segélykiáltásomat; vajon kitart-e az erőm, míg valaki jön, vagy elfogy, s akkor alázuhanok a szakadékba, és végem van.

Még izgatóbb ez a kérdés, ha a veszedelemben került ember nem – amint mondani szokás – ég és föld között lebeg, hanem ég és pokol között függ, amikor nem csak életről vagy halálról, hanem üdvösségről és kárhozatról, mennyről és pokolról van szó. Ilyenkor sikolt csak igazán segítségért az ember, s figyel minden idegszálával arra, hogy jön-e valaki segítségül, hallja-e valaki a mélységből küldött kiáltását. Olyan valaki, aki meg tudná tartani őt.

Pál apostol a mai igében ilyen veszedelemben jutott, ég és pokol között lebegő, segítséget hívó, megtartásért sikoltó emberekről beszél. Azt gondolod, hogy mindez nem tartozik reád? Így kezdődik az ige: Nincs különbség. Minden ember megtartásra szoruló ember, csak nem mindenki tud róla. Az egyik még nyugodtan sétál a sziklák között, gyönyörködik a kilátásban, s nem néz a lába alá, észre sem veszi a mellette tátongó szakadékot, amelybe pár pillanat múlva belezuhan. A másik talán már ott függ ég és föld között, de egyelőre annak örül, hogy megkapaszkodhatott valamiben, s bízik abban, hogy erejével és ügyességével fel tudja újra tornászni magát a biztos talajra. A harmadik talán már ott hever a szakadék alján aléltnak, s ezért nincs tudomása arról, hogy már elveszett. Különbség azonban nincs. Te is, én is a kárhozat szakadéka fölött hajszálon csüngő emberek vagyunk. Elveszünk, ha nem jön valaki, aki megtarthat bennünket.

Ne úgy hallgassd hát a mai igét, mint valami elméleti fejtegetést! Még úgy sem, mint amiben Pál mondja el saját megmenekülésének történetét, hanem úgy, mint amiben rólad, a te legnagyobb kérdésedről van szó.

1. Bűneid miatt kétségbeesett, ügyedet elveszítettnek, magadat elkárhozottnak látott ember, ne ess kétségbe, van Megtartó! Ez az apostol első üzenete. Saját tapasztalatából tud egy valakiről, akit Úrnak nevez, aki kegyelemben gazdag mindenkéhez, akik őt segítségül hívják. Figyelj föl erre az örömhírré, mint a veszedelemben jutott, ég s föld között lebegő ember, mikor lépéseket hall! Jön valaki. Errefelé tart. Valaki, aki segíteni tud rajtad. Ne félj, nem úgy jön feléd, mint a jerikói sebesült felé a pap és a lévita, csak magával törődve, téged óvatosan kikerülve, rád sem hederítve. Úgy jön, mint a hegyek között eltévedt bárányát kereső pásztor. Nevedet kiáltja. Keres téged. Nem haraggal jön, pedig tudod, hogy ezt érdemelnéd. Kegyelemmel jön. Mégpedig gazdag kegyelemmel. Akármily sok a mi bűnünk, még több az ő kegyelme. Tudod, ki ez az Úr? Pál csak egy Urat ismer. Jézus Krisztus az. Ő a Megtartó.

2. Tudom – feleled erre –, hogy Isten segíthet rajtam. Azt is tudom, hogy csak Isten segíthet rajtam, de azt nem tudom, hogy akar-e rajtam segíteni. Mi biztosít engem arról, hogy ügyemmel törődik még Istenem, hogy nem büntető expedíciót indít ellenem, hanem felmentő sereget küld szabadításomra? Az ige. Ezt feleli reá az apostol (17. v.). Az ige mondja, hogy Isten nem akarja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy

megtérjen és éljen. Az ige mondja, hogy Jézus Krisztus nem azért jött, hogy kárhóztassa ezt a világot, hanem azért jött, hogy megkeresse és megtartsa azt, ami és aki elveszett. Minden kötél szakad fölötted és körötted? Kapaszkodj a Bibliába! Lehetetlen, hogy Isten hazudjék. A Biblia az ő szava. Az ige igazság. A bajba jutott ember minden szalmaszálba belekapaszkodik. Lehet, hogy a Bibliát sok ember tartja szalmaszálnak. Lehet, hogy te is kimosolyogtad azokat, akik ebbe a szalmaszálba kapaszkodtak. Most ne törődj velük. Naámán is kimosolyogta a prófétát, mikor azt tanácsolta neki, hogy fürödjön meg a Jordánban, s akkor megtisztul bélpoklosságából, de amikor szolgálai biztatására mégis megcselekedte, be kellett látnia, hogy sem Isten, sem az Isten embere nem hazudik.

Próbáld meg te is, s meglátod, hogy a Biblia ma is igazság!

3. Tudom, tudom – feleled reá –, de honnan tudhatom, hogy mindez nemcsak elvi állásfoglalás Isten részéről, hanem velem kapcsolatos gyakorlat is? Mi biztosít engem arról, hogy mindez személy szerint reám is áll? Az ige hirdetői – feleli az apostol. A megtartásnak eszköze a prédikátor. Őt küldi Isten, hogy az egyes emberhez elvigye a kegyelem ígését, a jó hírt, s hirdessen békességet a meggyötört lelkiismeretnek. A megtartásban Isten munkatársa a másik ember. Kornéliushoz Pétert küldi el Isten a kegyelem prédikátorául, Kandaké komornyikjához Filepet. Maga Pál is ezen az úton nyert kegyelmet. Mikor Damaskusban súlyos lelki gyötrődések közepette kínlódot vakon, étlen, szomjan, Isten Anániást küldte hozzá, hogy hirdesse neki a kegyelemről szóló jó hírt.

Hozzád is elküldi a maga prédikátorát. Ne vesd meg azért, hogy ő is csak olyan kegyelemre szoruló ember, mint te! Ne zárkózz el mondanivalója elől csak azért, mert olyan régi, sokszor ódonnak tetsző mondatokat mond! Isten követe ő. Neki ez nem méltóság, csak felelősség, de neked kell, hogy méltóság legyen. Isten alázza bele magát nyomorult emberi alakjába. Nézz tehát rá úgy, amint meg van írva, s amint Pál is néz rájuk: „*Mily szépek a békesség hirdetőinek lábai, a kik jókat hirdetnek!*” Isten hozzád küldött követe ő.

4. Az apostol külön is lelkünkre köti, hogy hallgassuk a prédikáló beszédét, tehát a prédikációt. Ez mindenekelőtt azt jelenti, hogy járjunk szorgalmasan az ige hirdetési alkalmakra. Az Istennel való összeköttetés telefonvonalát vágja el az az ember, aki nem jár rendszeresen templomba.

A templomban azonban sokféleképp lehet hallgatni. Lehet úgy hallgatni, hogy semmit sem hall meg az ember, s lehet hallgatni figyelő engedelmességgel. Sajnos ma is igaz az apostol szomorú megállapítása: „*De nem mindenkinek engedelmeskedtek az evangéliomnak.*” (16. v.) És ma is helytálló a régi prófétai panasz: „*Uram! Kicsoda hitt a mi beszédünknek?*” Ne azzal a lelki beállítottsággal ülj tehát itt a szószék alatt, mely azon töpreng: Mit szólok én ehhez a prédikációhoz?, hanem azzal, mely arra figyel: Mit szól ez a prédikáció hozzám? S ha meghallod az üzenetét, ne azt firtasd, hogy értelmet jőzannak és megvalósíthatónak találja-e az ige hirdetés követelését, hanem vállald engedelmesen!

Az ilyen engedelmes hallásnak van egy drága ajándéka: hit születik belőle. Tulajdonképpen ez a figyelő, engedelmes hallgatás maga is már hit. Előlegezett hit ez, melyet azután Isten az engedelmes életben mindig igazol utólag. Ne panaszkodjék tehát senki azért, hogy nincs hite, vagy hogy gyenge a hite, vagy hogy összeroppant a hite, ha elzárkózik azok elől az alkalmak elől, melyekben Isten hittet akarja őt megajándékozni!

Isten mindent megtett és megtesz azért, hogy mi megtartassunk. Csak rajtunk múlik, hogy megtartatunk-e. Ha megtartatunk, Istené a dicsőség, ha elveszünk, miénk a felelősség és a gyalázat. Az ég és a pokol között a kárhozat borzalmas szakadék fölött csüngő bűnös sohasem azért zuhan alá, mert kevés volt az ereje, vagy túl súlyos volt a bűne, hanem mindig csak azért, mert nem ragadta meg Krisztusnak a magasból érte is lenyúló átszegezett kezét.

Ne lógj hát tovább hajszálon a kárhozat fölött! Hívd segítségül Krisztust! Krisztus nemcsak ura mindenkinek, hanem – amint meg van írva – kegyelemben is gazdag mindenkinek, akik őt segítségül hívják. Az is meg van írva: „*Mert minden, a ki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.*” (13. v.) Bengel, a régi híres tudós és hívő bibliamagyarázó írta oda ehhez a vershez: Ez a „minden” szócska drágább, mint az egész világ. Ebben a szócskában mindenki benne van személyválogatás nélkül. Te is, én is. Kiálts hát segítségért! Úgy, ahogyan a 130. zsoltár írója kiáltott: A mélységből kiáltok Hozzád, Uram! Kiálts úgy, mint az ereje fogytán levő szerencsétlen hegyi utas a szakadék fölött! Figyeld csak! Lépések zaja hallszik! Valaki jön feléd. A Megtartó, a szabadító, Krisztus. Most jön. Nézz fel hittel rá, s azután kapaszkodj erősen érted lenyúló szent kezébe! Bizonytal megtartatol. Ámen.